

udgangspunkt sker via de nationale myndigheder i denne medlemsstat. Artikel 52 i Schengen-konventionen indebærer dog en forenkling i forhold til 1959-konventionen, idet visse retsdokumenter, som hvert enkelt Schengen-land konkret opregner, efter denne bestemmelse kan sendes direkte til modtageren med posten.

Formålet med artikel 5 er at udvide denne ordning, så alle retsdokumenter for fremtiden kan sendes direkte med post til personer, som opholder sig i en anden medlemsstat. Samtidig ophæves Schengen-konventionens artikel 52.

I forbindelse med Danmarks indtræden i Schengensamarbejdet afgav Danmark en erklæring om, hvilke dokumenter danske myndigheder efter artikel 52 i Schengen-konventionen kan fremsende med posten til personer, der opholder sig i andre Schengen-lande. Den danske erklæring har følgende ordlyd:

»Dokumenter og meddelelser, der udsendes af en juridisk myndighed som led i straffesagers behandling, samt visse meddelelser fra administrative myndigheder vedrørende afgørelser, der har tilknytning til straffesagers behandling.«

De dokumenter, der kan fremsendes i medfør af artikel 52 i Schengen-konventionen, er bl.a. bødeforlæg, advarsler, beslutninger om påtaleopgivelse efter retsplejelovens § 721, tilkendegivelser vedrørende erstatnings spørgsmål i medfør af retsplejelovens kapitel 93 a, stævninger, meddelelser om afgørelser i politiklagenævns sager efter retsplejelovens § 93 b og 93 c, samt meddelelser om forbud i medfør af visse særlove.

Disse dokumenter vil ligeledes være omfattet af begrebet »retsdokumenter« i artikel 5 i EU-retshjælpskonventionen.

Artikel 5, stk. 1, bestemmer, at retsdokumenter vedrørende straffesager, som en medlemsstat skal sende til en person, der opholder sig på en anden medlemsstats område, som hovedregel skal sendes direkte til denne med posten. Artikel 5 indeholder ikke en definition af »retsdokumenter«, men begrebet må fortolkes bredt og vil som nævnt bl.a. omfatte stævninger og retsafgørelser. Udtrykket »der opholder sig på en anden medlemsstats område« må ligeledes fortolkes bredt og indebærer f.eks. ikke nødvendigvis, at personen har bopæl i den anmodede medlemsstat.

I tilfælde hvor direkte fremsendelse med posten er umulig eller uhensigtsmæssig, vil en retsanmodning om forkyndelse fortsat kunne sendes til den anden medlemsstats kompetente myndigheder, jf. artikel 5, stk. 2.

Artikel 5, stk. 3 og 4, indeholder regler om henholdsvis oversættelse og skriftlig vejledning af modtageren af dokumenterne.

Artikel 5, stk. 5, bekræfter, at artikel 8, 9 og 12 i 1959-konventionen også gælder for personer, der modtager retsdokumenter med posten i henhold til artikel 5. De nævnte bestemmelser omhandler spørgsmål vedrørende bl.a. vidnepligt og refusion af omkostninger

I modsætning til visse andre stater accepterer Danmark allerede i dag, at udenlandske retsdokumenter sendes direkte med post til personer, der opholder sig her i landet. Artikel 5 vil derfor navnlig få praktisk betydning i situationer, hvor danske myndigheder ønsker at forkynde retsdokumenter (f.eks. vidneindkaldelser, stævninger, ankommedelelser og domme) for personer i andre medlemsstater ved direkte fremsendelse med posten, jf. retsplejelovens § 155, nr. 1. Ved udformningen af retsdokumenter, der på denne måde søges brevforkyndt, vil den danske myndighed skulle være opmærksom på de krav til oversættelse og vejledning, der følger af artikel 5, stk. 3 og 4.

Artikel 5 skønnes ikke at kræve lovændringer.

3.1.6. *Fremsendelse af anmodninger om gensidig retshjælp (artikel 6)*

Artikel 6 vedrører fremsendelse af anmodninger om gensidig retshjælp, og gør i modsætning til 1959-konventionen direkte kontakt mellem de udførende myndigheder til et generelt princip frem for kommunikation via centrale myndigheder, dog med visse undtagelser.

I artikel 6, stk. 1, fastsættes det, at anmodninger om gensidig retshjælp samt meddelelser om spontan udveksling af oplysninger som omhandlet i artikel 7 (se nedenfor) skal fremsendes direkte mellem de kompetente judicielle myndigheder og tilbagesendes gennem de samme myndigheder. Endvidere fastsættes det i artikel 6, stk. 1, at anmodninger om iværksættelse af retsforfølgning i en anden medlemsstat efter 1959-konventionens artikel 21 ligeledes kan fremsendes direkte mellem de kompetente judicielle myndigheder.

Det følger herudover af bestemmelsen, at anmodninger ikke kun kan udfærdiges og fremsættes skriftligt, men ligeledes ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation på en måde, der tillader den modtagende medlemsstat at fastslå ægtheden. Anmodningerne kan bl.a. fremsendes pr. telefax eller e-post. Det er dog et krav, at den anmodede medlemsstat kan forvisse sig om, at anmodningen er ægte. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at medlemsstaterne går endnu videre og aftaler, at anmod-